

כה:

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מסורת הש"ס

עין משפט
נר מצוה

מ"א שנה הני ב' אגולמיהו קא' דפשוטייהו פשיטא דכלי עץ
הוא דליתקש לשק: **מבבל** רבאי עצם מקבלי בובאה.
מדאורייתא קא בעי לאחיי דהא פשיטא שיש בהן טומאה דמתניתין
היא במתכות כלים (פ"ב מ"ה) ומייתי לה כ"פ דשבת (דף טו.)
כלי עץ וכלי זכוכית וכלי ענש
פשוטייהו טהורין וקלבלין טמאין:
שאר בחמה וזיה בני ת"א וכל
מעשה. ואם תאמר דנפרק
במה אשה (שבת דף סד.) דריש דבר
הנא מונח הסוס ומונח הפרה מנגד
ועור מופק ליה מוכל ו"ל דלון
לרבות מוכל אלף עלמות שדומין זה
לזה של עוים ושל בהמה אצל בשער
לא דמו ואם תאמר והכל מופק ליה
ממתם כנגד ועור וי"ל דלא ידעינן
אלא דומיא דנגד ועור: זהו זה
אפסור. פירוש מרים צין גדולים וצין
קטנים גדולים מפני שמרים ציורם
קטנים מפני שלא נגמרו ואמרי לה
זהו זה לחיוב גדולים מפני שנגמרו
קטנים לפי שטונים יותר ופירוש
הקונטרס דמוק דפירש זהו זה לפטור
קטנים מרים ומתוקים זהו זה לחיוב
גדולים מרים ומתוקים והשתא לא
היה מענין אחד ועוד דכי בעי
גדולים למאי חזי זהו זה ליה לפרוש
גדולים מרים כיון דלחיי נמי במתוקים:
התמוד כ"י. פירש בקונטרס
מ"ם הגתנים כחלונים

תורה אור השלש

ו. וכל בשר וכל חיה ועור
וכל מעשה עוים וכל
כלי עץ חתומים:
כבר לא כ

הנהגות מור"ב

רשב"ר

[א] ה"ה התחלת דין
ויד וכל חומר נשני
שלא נמתי. וי"ב מ"ל
לחוק חיות שלא יזכיר
ב"ר ע"י ע"י ע"י ע"י ע"י
לשון חיות חומר נשני
ו"ב נמשך פ"ה חסות
ו"ב נמשך פ"ה חסות
פסוק ו"י ישיש:

ענין רש"י

לפ"א. שפיר.
גרושירי
[גרושירי] לנדר.
לחוק (במספיק).
י"ל [מאיל].
הענין שור.
רפ"ר. מין קוד.

מוקד רש"י

כלי עצם בכלי מחבת
דמו. ופשוטם טמאים
טמאים. א"כ.
קטנים.
חייבין. משום שחזו נמר
פירי שלק. ששנולין
נעשין מרים וטובין
כ"ה. גדולים פטורין.
מעשה. דלא אכל כ"י
טמא. מחזיקין בו
קטנים פטורין. דלא
נגמרו (ש"ס). זהו זה
לפטור. מרים צין גדולים
צין קטנים. גדולים דלא
אכלו. קטנים דלא פירא
(ש"ס). כשהייבין קבלו
פטורין ממעשר בחמה.
כל ישראל חתוקין לתת
מתנות השקל לקבוצת
זכר. והיו חתומים
עליהם לחוקק מעה קטנה
לחוק קלון לפטוריהם
מפני שכן חלף שקלים
חמיתין דקדו וזמון לאדם
ושפתם שמתקלן אחת
מחבת וזמון הקלון
מחוק. ואף כשהחזיקין
שנים לתת שקל שלם וזמון
עליהם צין קלונים שלא
לפחות מחזיקים ולמעט
אלה הקטנים. אצל האל
שוקל בשלם שלם נזי
שקל שלם ופטורין טמא
שני. מעשה בהמה טמא
ככל שנה נולדת טמאים.
והיה חתומה. כדמיו
בבבבב (ו). כל שקל
גבר בהמה אבר יחיד לך.
ולא של שחיתות. ופרשין
והא בבבבב חבוי. ושפיר
אם חלף ענין לבב
דלחיה בשחיתות. דכתיב
ויכרתו קרסות יאמסו.
מחו ענין למעשה. וכל

לשוק. כשופיא לימ"א כלע"א: **לשכן**. במשכנות וזה לנו: **לגרר**.
גררושי"ר. לשוק שיך ככלי כרול לגרר שיך ככלי וזה וספך:
לכרר. לזכר. לזכר שיקרין יי"ל: **לשקש בקורנס**. (לש"ס) כו
פחיתות ופושטן בקורנס: **טבור**. הואיל ולא נגמרה כל מלאכת
ניו ולקמן מפרש טעמא: **מחוסר**
כסוי טעם. שאין הכסוי מלאכה
הכלי שהכסוי כלי אחר הוא וכל
כסוי הוא כסוי: **מאי שנה**. גולמי
כלי מתכות דטהורין ומאי שנה של
עץ דטמאין: **הואיל ולכבוד עשויין**.
הן דמתכת הלכך לא חשיבי כלי
למילתיהו עד שגמרו כל מלאכה
כיוצין: **הואיל ודומין יקרים**. ועד
דעביד לני לא חזו למילתיהו לימכר
צוקר כראי להם: **כלי ענש**.
דמיהם יקרים ואין עשויין לכבוד לרר
נחמן הוא ככלי מתכות ולר' יוחנן הוא
ככלי עץ: **דכלי ענש מקבלים טומאה**.
במתיהם וזוהי רמזא: **לפני דבר**
הנא מן העוים. מקבלים טומאה:
דלא כלי עור דהיא כתיב גריסא
דקרא: **מן הקרנים גרסין** ולא
גרסין וכן **הקרנים**: **פרט לעושים**.
כגון לפרש גרסין שטונים מהם
כלים: **קטנים חייבין**. במעשר
שדרכן לאכול בקונטס קודם שיהו
מרים: **מוקשים גדולים חייבין**.
שגמרו פריש: **קטנים פטורין**.
שאין דרך אכילתן כן: זהו זה לפטור.
קטנים פטורים צין מרים וצין מתוקים:
זהו זה לחיוב. גדולים צין מרים וצין
מתוקים ולקמן מפרש גדולים מרים
למאי חזי: **במתני' הסדר עד שלא**
החמין. הא מה להכי תנייה הכא
משום דמייא להך דלעיל אלא דעד
השתא חייב תרמי מילי ודבר הטהב
בו חייב נובח כו ומהשתא חייב
בחדל מלאכה ויש בה חלוק פריקס
ובזמן שדבר זה טהב כה אין דבר זה
נובח כה ויש זמן שזה נובח כה ואין
זה נובח כה: **צין הוזכר לענין קיחת**
מעשר בירושלים וזמון הכסף ככל
אשר תאווה נפש וגו' (דברים) מה הפרט
מפורש פרי מפרי וגדולי קרקע
בעירובין (דף כו.) ומס' הוזכרו לענין
לפסול את המקוה בשלש לגין מים שאזין אם נפלו לתוכן קודם
שהומשו צין ארבעים סאה וצין חייב פוסל את המקוה: **הסדר**. מים
הגתנים כחלונים ולכשתחמין וזמון נעשה יין והתמוד עד שלא
התחמין מים בענלם הוא וטהב צין מורת פסול מקוה ואינו נובח
צו מורת קיחת מעשר ולאחר שהתחמין ינהג צו קיחת מעשר ולא
ינהג צו פסול מקוה: **וכן האמין שהפסין כשהייבין כו**. האמין
שן שופין בירושלן: **כשהייבין קבלו פטורים ממעשר כהמה**.
חלקן ולכסף שמתחמו חייבין קבלו כשהייבין שקליהן נבזיזין שני
חלף שקלים וזמון שני קבלות והקלון הוא לשון הכרע
שחייבין להכרע שקליהן ואם נמו צין שניה שקל שלם נותנין שני
קבלות שניה להן לשקול לחלף: **ופטורין ממעשר כהמה**. כל
הנולדים להם כל ימי שותפותם שהשותפות פטור ממעשר בהמה
בבבבב (דף כו.) י"ה לך (בבבבב) ולא של שותפותם והם
מוק ילי להאי קרא במעשר ואע"ג דבבבבב כתיב: **וכשהייבין**
במעשר כהמה. כגון אם לא חלקו מעולם חייבין במעשר בהמה
לעשר כל הנולדים להם כל ימי שותפותם דאמר ההם יכול אפילו
קנו בתפוסת הצית תלמוד לומר י"ה ופטורין צין קבלו לאמרי
שקולין צין שניה שקל שלם שמתן אביהם בחוקת עומד ואביהם
השוקל על ציו או על אחד מצני עירו ופטורין בשלם פטור צין
הקלון דמן בקלס (פ"ה א' משנה א') השוקל על יד עי או על יד
שכנו או על יד עירו פטור וצניו נמי אלא מות שקליהם
אם מלא יומר הכל מורים שחייב לעשר שחייב צין כלא יין:
בשהחמין

אפילו קטן נפסית הית. כגון חמין שלם הספיק לחלק ירושלן עד שגילו להם ולצו. מ"ל י"ה. הלכך חמין שכן שופין
ששפתן לחלק חלק. כגון שחזו ונפסית חייבין קלון. כאלו שנים התחמין לקל שלם. ופטורין ממעשר בהמה.
דשפתן ענלם נפסית דנעלה לה נפסית הית. וכשהייבין במעשר בהמה. כגון ששותפות משפלה להם הירושל דקיימת
נפסית הית. פטורין מן הקלון. כללי הית אכילין קיים שמתן אחד וזמון יחד. (בבבבב) (בבבבב) (בבבבב) (בבבבב) (בבבבב)
ומצא כד מדרת פטור. מלעשר שחייבין אלא חלף מן חמין. ואע"ג דשחיתות וענלם חמין. קיימת
דפירא בענלם הוא דעילי כ"ה (פ"ה מ"ב.) ור' יהודה מחייב. דליל כה חומה וטעמא (ש"ס).

ואף על גב שלם החמין והלא כל איסור כחמיהו שלם צמית נותן
טעם ד' וטבל חמור לענין א' שלם צמית 'ועוד שאפילו החמין פטורין
כחמין תלמן דאמר בהחמין מחלוקת ואפילו טעם דלא חייב דמעשה
כ"ה המוכר פירות (כ"ב דף טו.) ויש לומר דצין נמים אפילו כפחות
מששים אפילו רמא תלחא ואלחא תלחא ופלגא לא חשיב טעם גמור
לרנן כשאר איסורין דהכא לא היו אלא קיוהא בענלם: **א' רבי**
יהודה אף ע"ג גב דלא החמין. אף על גב דרבי יהודה החמין חייב
החמין במעשר והלא להקל הוא דיקח בכסף מעשר ואין פוסל
את המקוה קסבר הש"ס דלא שנה וקשיא לפירוש רש"י דנהמור
פירות (דף טו.) גבי פלוגתא דאחרים ורנן בצורה פרי הגפן דקאמר
הש"ס דברמא תלחא ואלחא תלחא לא פליגי אלא ברמא תלחא ואלחא
תלחא ופלגא ופרין וכי מהא דפליגי כדדי מדמו ולא יומר ומשי
ביתר מן פליגי וכדי מדמו א' נקט להודיע כמו דרבי יהודה
והשתא קשיא דמאי משני תקשי אמאי לא מוקי נמי פלוגמיהו דרנן
ואחרים כדדי מדמו כי היכי דפליגי ר' יהודה ורנן ומרין סג רש"י
דרבי יהודה דמחייב כדדי מדמו היינו לחומרא ואי אפשר לומר כן
דמעשה הכא ורנן לפרש דגמרא ס' לרנן דפטור כדדי מדמו
ומוקי אחרים כרנן כרנן דרבי יהודה אי נמי משמע ליה דרבי יהודה
מחייב מדאורייתא ברמא תלחא ואלחא תלחא ופלגא לק חממין
מדרנן כדדי מדמו ומתניתין ברמא תלחא ואלחא תלחא ופלגא:
בשהחמין

עליו וזהו ליה כשכנו וכן עירו: **ג' כדי מדמו**. ולא יומר
ר' יהודה מחייב. במעשר דכוליה פירא הוא וחממין פטורים

כדדי מדמו לא י"ל לא היה מוצא בו מדמו שהוא שפך בחמין:
עוד ישנים חרצנים שיוצאין מהם יין הם אינו נלקח בכסף מעשר כלומר ששורין אותם במים ויש בו טעם יין מן החרצנים
שן שלא תחמין אותו נקח בכסף מעשר כדפרישין בספכת עירובין הכל נלקח בכסף מעשר חמין מן החרצנים וכן המלה. ועד
שלא תחמין חמין מים ופוסל את המקוה דחשבוני מים שאובין: וכיצא כד מדרת פטורין מן המעשר. דלא הוסיף תחמין
כלום על המים כלומר דלא יצא פסול יין כלום ואינו אלא מים: ור' יהודה מחייב. כלומר קא סבר ר' יהודה אפי' לא מצא
אלא כד מדמו לא י"ל לא הוסיף לו יין לא היה מוצא בו מדמו שהוא שפך בחמין:

א' על דין שין לעמוד הקודם. (ב) ואלה דליל חמור נלחם שני נעשה חתומים שפירן לחם נמים ויאלץ חסם טעם יין שלם החמין חלף נקח וי.

